

PETRA STEHLÍKOVÁ

NASLOUCHAČ

PŮVODNÍ ČESKÁ FANTASY Z FASCINUJÍCÍHO TEMNÉHO SVĚTA,
KDE SE NA PRAVDU A NADĚJI TĚMĚŘ ZAPOMNĚLO

HOST

PROLOG

*Amárie – první sklenařské město,
Duvalské pohoří, rok 2346*

Byl to dechberoucí pohled. V tu chvíli jsem litovala, že na světě neexistuje nic, co by tuto vzpomínku uchovalo. Oči-
ma jsem nenasytně hltala stovky svící zářících v pozlacených stojanech. Sál byl tak rozlehlý, že jsem stěží viděla, kde začíná a kde končí. Stěny zdobily obrazy namalované dávnými umělci. Strop se klenul vysoko nad kamennou podlahou. Sluhové v pestrých oblecích v barvách města pobíhali mezi hosty a nabízeli likéry ve zdobených stiklách. Ženy byly zahalené do těch nejkrásnějších rochií, jaké jsem kdy viděla. Jemná látka se kolem nich ovíjela ve změti složitých záhybů a zvýrazňovala jejich křivky. V lesklých dlouhých vlasech měly vpletené ozdoby, štíhlé krky zdobily šperky. Postávaly v hloučcích. Obdivované, dobývané a milované. Bylo jich tolik! Být mužem, nedokázala bych si vybrat.

I přes silné sklo okna jsem slyšela smích. Na tento večer se všichni připravovali dny, možná týdny, napadlo mě. Obdivovala jsem jejich ladné pohyby a gesta. Snažila jsem se vrýt si do paměti vše, co se dělo přede mnou. Na okamžik jsem zavřela oči a zatoužila být jednou z nich. Pro jednou v životě mít krásný účes a lesklé vlasy. Pro jednou v životě nenosit mantii.

Ze snění mě vyrušila Tessa, která se o mě otřela ramenem. Zatímco můj zájem upoutali lidé v sále, ona pohledem visela na stolech nabízejících všemožné lahůdky. Od pečeného masa až po sladkosti. Spoustu z nich jsem v životě neviděla. Okamžitě se mi začaly sbíhat sliny.

„Kdybych si mohla vzít aspoň kousek,“ zaúpěla potichu. „Jenom bych ochutnala. Myslíš, že by jim to scházelo?“

Nescházelo. Věděly jsme to obě. I kdybychom vyjedly celý stůl, pořád by zůstalo dost pro všechny. Třeba pro celé město. Až se mražená jídla roztečou a teplá vychladnou, vyhodí se. Ti za oknem raději plýtvali, než by se slitovali.

Pohládila jsem Tessou po rameni a usmála se do tmy. Oběma nám současně zakručelo v břiše.

„Kdy přijdou?“ vyptávala se, jako bych to mohla vědět.

„Určitě brzy,“ utěšovala jsem ji i sebe. Stály jsme pod okny víc než hodinu a jen díky čirému štěstí nás ještě neobjevila stráž. „Už je hodně pozdě. Určitě každou chvíli dorazí.“

Jakmile jsem tu větu dořekla, v sále to zašumělo a zraky všech přítomných se začaly otáčet směrem, kde se pomalu otevíraly velké dveře. Lidé přestávali dýchat, napřímili se a ustoupili do stran. Já s Tessou jsme se ještě víc přitiskly na okno.

„Nikdy jsem je neviděla!“ zašeptala.

„Ani já ne,“ vrtěla jsem rozrušeně hlavou.

I když město navštívili už tolikrát, nikdy jsem neměla možnost spatřit třeba jen jednoho z nich. Natož všechny pohromadě. Proto jsme dnes, poháněny nepotlačitelnou zvědavostí, s Tessou utekly.

Když vstoupili, úžasem jsme otevřely ústa. Tessa se vedle mě zachvěla a já si všimla, že totéž udělalo i několik z přihlížejících žen.

Dvacet pět urostlých mužů právě vstoupilo do sálu. Oděni do svých uniforem, ověšeni zbraněmi kráčeli ve dvou řadách. V jejich čele pochodoval kapitán.

Zalapala jsem po dechu. Těžké, rytmické kroky bojovníků duněly v nastalém tichu. Všechny zraky v sále se upíraly na kráčející muže, ale ti je neopětovali. Jejich pohledy směřovaly k místu, kde seděl sám faja z Amárie, obklopen svou početnou rodinou.

Když muži dopochodovali až k němu, všichni se naráz udeřili pravicí do hrudi a poklekli na pravé koleno, aby svému hostiteli vzdali úctu. Starý zvyk z minulosti, který si nikdo nedovolil porušit. Okamžik tak setrvali a pak se znovu narovnali.

„Který se ti líbí nejvíc?“ vyzvídala nadšeně Tessa a jen stěží tlumila hlas. Stačilo vidět těch dvacet pět mužů a zapomněla na svůj hlad, bídu i krátký život. Nemohla jsem jí to vyčítat. Cítila jsem se stejně.

Přimhouřila jsem oči a prohlížela si jednoho po druhém. Který z nich by upoutal mou pozornost nejvíc, kdybych mohla stát s ostatními v sále? Nedokázala jsem si vybrat. Hodnotila jsem jejich tváře i těla a pohledem se zastavila na bojovníkovi v čele skupiny. Musel to být kapitán. Kdo jiný by muže vedl? Byl přesně takový, jak ho popsal mistr. Hrdý, nádherný, vysoký. Krátké světlé vlasy, oholená tvář, vysoké lícní kosti. Pohled člověka zvyklého velet. Ovšem ani ten po jeho pravé straně nevypadal špatně. Delší hnědé vlasy se mu na ramenou mírně vlnily a rty se lehce usmívaly. Nebo se mračil? Světlo svíček občas mátlo.

„Asi kapitán,“ vydechla jsem nakonec zklamaně, protože zrovna tohoto muže jsem obdivovat nechtěla. Právě

kvůli němu jsem už týden pořádně nespala. Kvůli němu byl mistrův život v ohrožení. A nakonec možná i ten můj.

„Mně se líbí ten na konci. Vidíš?“ ukazovala Tessa drobným ukazováčkem, jemuž jako důkaz prokletí našich lidí scházel poslední článek.

Odvrátila jsem oči od jejího nevyvinutého prstu a zadívala se na bojovníka. Byl... děsivý. Robustní postava se širokými rameny a vypnutou hrudí. Husté černé vlasy spletené do několika copů mu spadaly skoro až k pasu. Oči černé a velké, zčásti ukryté pod širokým obočím. Nos dlouhý, z profilu mírně křivý. Byl krásný a hrozivý zároveň.

Udiveně jsem se otočila k Tesse a chtěla se zeptat, proč si vybrala zrovna jeho, když vtom mě bolestivý úder do zad srazil k zemi.

„Co tady děláte?“ zasyčel strážný a nohou, kterou do mě kopl, zuřivě přejížděl po zemi a snažil se ji očistit. „Zdrhly jste z ghetta! Za tohle budete viset!“

Zatímco mi Tessa pomáhala zpět na nohy, muž v uniformě amarijského palatulu tasil meč a za okamžik se mi přímo před očima objevil ostrý černý hrot. Věděla jsem, že netasil na obranu. Nemohly jsme mu nijak ublížit. Byly jsme jen děti. Jenomže on si chtěl zajistit dostatečný odstup a varovat nás, abychom se k němu nepřibližovaly. Tak moc se nás bál.

„Co si to dovoluujete?“ pokračoval s narůstajícím vztekem. „Jak jste se mohli opovážit tady špehovat, vy špinaví parchanti! Teď se to okno bude muset pořádně umýt!“

Z jeho hlasu číselá nenávist. Věděla jsem, že kdyby se jedna z nás jen nepatrně pohnula, strážný by nás na místě probodl. Pak by naše mrtvolky spálili a nikdo by neprotestoval.

S vytržštěnýmá očima jsem pozorovala, jak sahá po malé kurpuli, kterou měl zavěšenou na krku, aby svolal ostatní. Nebyl čas zaobírat se následky. Ruka mi bez rozmyšlení vyletěla vzhůru k obličejí a já si strhla voal. Tessa vedle mě vylekaně škytla.

„Omlouváme se, pane,“ spustila jsem a snažila se, aby můj hlas zněl pevně a nechvěl se. Pokoušela jsem se chovat jako lidé v sále. Napřímila jsem se a vypnula hrud', i když jsem se sotva držela na nohou. Strážnému jsem se dívala do očí a neuhýbala pohledem.

Mužova ruka se zastavila uprostřed pohybu.

„Nejsme z ghetta,“ pokračovala jsem, než mě opustí odvaha. „Jen si na něj hrajeme. Neměly jsme to dělat, je nám to hrozně líto!“

K uším mi dolehl další z Tessiných vzlyků. Doufala jsem, že se nezhroutí na zem a všechno neprozradí. Popravili by nás. Neriskovala jsem jen svůj život, ale také život své matky a bratra. Sotva jsem dýchala.

Muž se ke mně naklonil a oči se mu rozšířily. Když ale ani po minutě nenašel nic, co by mé tvrzení vyvrátilo, nenávisť v jeho tváři se změnila v úlek.

„Proboha, děcka!“ vykřikl nakonec hlasem plným paniky. „Co to vyvádíte? Mohl jsem vás zabít! To jsou ale nápaďy! Z jaké jste rodiny?“

Už jsme nebyly špinaví parchanti. Už nás nechtěl probodnout. Kurpule už se mu zase poslušně houpala na krku. Stačilo mít čistou tvář.

„Prosím, pane, neříkejte to! My už to neuděláme! Slibujeme! Jen jsme je chtěly vidět přicházet. Tolik jsme se na ně těšily!“ Rukou jsem mávla směrem k oknu, za nímž

se slavilo a kde všichni obdivovali dvacet pět nejslavnějších mužů v Duvalském pohoří.

„Na tohle máte ještě dost času,“ káral nás strážný mírně. Když se ujistil, že nejsme ti, za koho nás měl, dech se mu zklidnil a tělo uvolnilo. „Utíkejte domů, než si to rozmyslím!“

Zvedl prst a ukázal směrem pryč od palatulu.

Na nic jsem nečekala a popadla Tessu za ruku. Překvapilo mě, jak moc je chladná. Jako by pouhé setkání se strážným stačilo k tomu, aby z ní začal odcházet život. Její čtyři prsty se mi obtočily kolem zápěstí a o chvíli později jsme uháněly po prázdných setmělých ulicích Amárie. Šťastné, že jsme přežily setkání se strážným, jsme se obě hystericky smály.

„Ilan!“ zalykala se Tessa vedle mě úlevou. „To bylo šílené! Víš, co by se stalo, kdyby zjistili, že máš čistý obličej?“

Věděla jsem to moc dobře. Matka mi to připomínala každé ráno, když jsem se probudila, a stejně tak každý večer, když jsem šla spát. Ji by určitě popravili za lež, které se před lety dopustila, a mě by poslali do jedné z nor.

„Já myslela, že je po nás! Ještě štěstí že nechtěl vidět mě.“

Ano. Bylo štěstí, že můj obličej byl čistý. Bylo štěstí, že nebyl zdeformovaný ani nijak poznamenaný tím, kým jsem byla. Tím ale mé štěstí končilo. Narodila jsem se jako sklenař. Byla jsem nikdo. Nepatřila jsem ani sobě, ani své matce, která mě porodila. Patřila jsem fajovi. A jenom na něm záleželo, kdy a jak zemřu.

Jenomže dnes jsem poprvé uviděla pětadvacítku, aniž mi někdo udělil svolení. Ten pocit svobodné vůle za to stál. Stejně tak pohled na toho, kvůli komu možná zítra zemřu.

I

Když jsem byla malá, matka mi za temných večerů často vyprávěla o tom, kým jsme kdysi bývali. Ležela jsem na slaměném lůžku, držela si její ruku přitisknutou na tváři a hltala každé slovo. Bylo nám zakázáno číst a psát, a tak se historie našeho lidu přenášela ústně z rodičů na děti. Vzpomínky pro nás byly velice důležité. Museli jsme si zapamatovat, že to, co jsme teď, je jen důsledek lidské chamtivosti.

„Všechno, co ti řeknu, si pamatuj, Ilan,“ nabádala mě matka pokaždé tichým hlasem, s tváří ponořenou do stínu. „Pamatuj si i to, co se stane tobě, a pamatuj si to dobře. Všechno ve tvém životě je důležité a všechno má svůj smysl. Život se skládá ze vzpomínek. Z dobrých i ze špatných. Ty dobré si pamatovat chceme, ty špatné se připomínají samy. Když se objeví nějaká špatná, můžeme ji zahnat dobrou. A když myslíme na hezkou, vybaví se ošklivá. A takový je život, Ilan. Vzpomínka střídá vzpomínku. Ty obyčejné postupně vyblednou a ty podstatné s námi zůstávají. Těch hezkých je bohužel vždycky méně. Ale bez vzpomínek, Ilan, bez vzpomínek by nebyl život.“

A matka vzpomínala. Předávala mi jak svoje vzpomínky, tak vzpomínky těch, kteří už mezi námi nebyli. Tak jsem se díky paměti několika generací dozvěděla, že kdysi, před mnoha lety, jeden starý pastýř objevil malý kousek nerostu, z něhož vyzařovalo teplo. Nerost prodal místním kameníkům. Po mnoha pokusech se zjistilo, že se v něm ukrývá velké množství energie. Kvůli jeho čiré barvě ho nazvali sklenit.

Po energii, kterou sklenit obsahoval, prahl celý svět, a tak se lidé vydávali po stopách pastýře do hor, aby nerost našli. Někteří byli úspěšní, a jiní ne. Ale těm, kterým osud přál a kámen se stal jejich životem, se začalo říkat sklenaři.

Matka vyprávěla, že Amárie, město, ve kterém jsem žila, bylo první svého druhu. Že ho postavili první sklenaři kvůli bohatým sklenitovým dolům nacházejícím se v jeho blízkosti. Že se sklenit posléze stal nejžádanějším nerostem na celém světě a sklenaři nejbohatšími lidmi. Přesto se jejich život na rozdíl od zbytku světa nezměnil. Jako by ustrnuli v minulosti. Obklopeni jednoduchými věcmi, zasvětili svůj život sklenitu.

Říkala, že Duvalské pohoří táhnoucí se od severu k jihu, od jednoho moře k druhému, a nemilosrdně rozdělující dva kontinenty se kdysi jmenovalo Ural a nebylo zdaleka tak dlouhé. Že celý svět zachvátila válka. Lidé umírali a svět stál na pokraji zkázy. Pak kdosi vymyslel zbraň natolik šílenou, že vyhubil nepřátele na druhé polovině kontinentu do posledního. Jenomže ta zbraň nezabila jen lidi. Zabíjela rostliny i zvířata a otrávil vzduch, který se hnal přes pohoří zpátky k nám. Následky přetrvávaly dodnes.

Šedá mračna na druhé straně hor otrávil vše živé, ale nemizela. Držela se nad zemí jako tichý, smrtící svědek lidského pokrytectví.

Zatímco na severu lidé obětovali část pevniny moři, na jihu byl Ural uměle dotvořen, aby kontinenty od sebe navždy oddělil, a přejmenován na Duvalské pohoří. První štít, který lidé postavili na jeho vrcholcích, aby zadržoval otrávený vzduch, byl napájen atomovou energií a představoval velké riziko. Často docházelo k poruchám. Měl natolik velkou spotřebu, že se lidé na celém světě museli uskomnit a energii dostávali na příděl.

Sklenaři se Velké války jako jediní nezúčastnili. Odmítli pomoci oběma stranám. Bohužel jedovatá mračna se nakonec stala hlavně jejich problémem, protože těch pět sklenařských měst, která v té době existovala, se nacházelo hned u štítu. Museli zakročit.

Přestože sklenaři používali k práci dávno zastaralé stroje, dokázali věci, kterých ostatní nebyli schopni. V té době byl jejich objev vnímán jako zázrak. Jeden ze sklenařských brusičů totiž zjistil, že když se dva oválné kusy sklenitu určitým způsobem vybrousí a postaví se od sebe v přesné vzdálenosti, vznikne mezi nimi silové pole natolik silné, že nepropustí vítr, déšť ani vzduch, včetně toho otráveného. A tak vznikl nový štít.

Sklenit se začal těžit ve velkém. V blízkosti nových dolů vznikala další města. Přicházeli noví lidé ochotní žít po staru a odvrhnout věci, které do té doby používali a které jim zjednodušovaly život. Učili se. Někteří se přizpůsobili, jiní se vrátili tam, odkud přišli. Ale důležité bylo, že se řady sklenařů rozrůstaly. Těm důvěryhodným a zdatným

byly předány znalosti o sklenitu i některá z jeho tajemství. A tím největším byla výroba takzvaných turnulů, které vytvářely štít.

Turnuly neboli věže v původním jazyce sklenařů byly dlouhé víc než sto metrů, vyrobené z toho nejkvalitnějšího sklenitu a vybroušené s přesností, jakou nebyl schopen napodobit žádný stroj. Stroje nemají sluch ani cit a práce se sklenitem takové vlastnosti vyžadovala. Jedině tak mohla vzniknout mezi turnuly fereastra čili okno a zabránit jedovatému mračnu proniknout na druhou stranu Duvalského pohoří.

A tak retea, sklenitový štít, nahradila svého atomového předchůdce a stala se další úrovní pohoří. Zdálo se, že by byla vidět jen ve chvíli, kdy se ostrých hran turnulů dotklo sluneční světlo. Jako nazlátlé zuby jakési příšery s věčně otevřeným chřtánem polykajícím otrávený vzduch.

„Jenomže věci se nedějí vždycky tak, jak bychom si přáli,“ vyprávěla matka dál. „Když chceme postoupit o krok vpřed, musíme někdy udělat krok vzad. I když je štít naprosto soběstačný, pohlcuje jakoukoliv energii ve své blízkosti.“

Zase tak malá vzdálenost to ale nebyla. V dosahu sto padesáti lornů nefungovalo nic, co bylo poháněné energií. Sklenaři, kteří do té doby využívali energii ze sklenitu ke každodennímu životu, se ocitli ještě dál v minulosti než dosud. Celkem sedmnáct měst postavených u rethey muselo používat svíčky, louče nebo obyčejný oheň, aby se jejich města v noci neponořila do úplné tmy. Od Vortolu po Roghos. Od severu po jih. Životy lidí žijících ve sklenařských městech začaly připomínat doby dávno mrtvých králů. Pracovali v dolech, těžili sklenit, starali se o štít, aby ti v nížinách mohli žít přesně tak, jak byli zvyklí.

Práce v dolech byla těžká. Už od začátku. Sklenit byl zvláštní nerost popírající všechny zákony, které lidstvo znalo a na které spoléhalo. Aby se dal vynést na povrch, musel se nejprve za velice vysokých teplot v hloubi země roztavit. V surovém stavu byl silně jedovatý. Spolu s energií vycházelo z kamene i mnoho jedovatých látek. Při správné teplotě se tyto zplodiny uvolnily a zůstaly jen ty neškodné.

Lidem, kteří dohlíželi na farfurie, pláty zachytávající vše, co nesmělo opustit důl, nebo těm, kteří sklenit těžili, se začalo říkat muntesklenaři – sklenaři z hory. Kvůli jejich bezpečí bylo ustanoveno, že v dolech může sklenař pracovat pouze omezenou dobu. Pět dní po osmi hodinách za měsíc. Ani o hodinu víc. Samozřejmě že za tak těžkou a nebezpečnou práci si sklenaři nechávali dobře zaplatit. Lidé z nížin jim proto začali hanlivě přezdívat muntové.

Celý svět musel každý měsíc sklenařským městům platit za správu štítu vysokou daň. Každé město mělo na starosti určitý úsek a výška daně odpovídala velikosti hlídané části. Jenomže i ten nejmenší poplatek byl pro lidi z nížin nehorázně vysoký. Zatímco se lidé v nížinách museli uskromnit, sklenaři ve svých městech jedli vybrané delikatesy, oblékali se do drahých látek, zdobili se šperky. V žádném z měst nebyla chudinská čtvrť. Lidé z nížin sklenařům začali závidět. Nikoho z nich už ale nezajímalo, že sklenaři své domy i ulice osvětlují svíčkami, jezdí na koních a technologie vyplňující životy lidí z nížin znají jen z doslechu.

Mnohaletá práce v dolech sklenaře dál zocelovala. Přesto se jen někteří z nich rodili se zvláštními dary. Nikdo z vědců nedokázal vysvětlit, jak a proč k tomu dochází.

Nedalo se ani určit, které z narozených dětí bude obdarováno. Příroda si volila sama. O to víc se začaly studovat neprobádané vlastnosti sklenitu.

A tak se stalo, že jeden ze sklenařských vědců učinil převratný objev. Humprey Lutos, zabývající se jedovatými látkami, které se uvolňují při tavení, byl správce farfurie. Jednoho dne si všiml neznámých krystalků růžové barvy, kterým do té doby nikdo nevěnoval pozornost. Tuto látku pojmenoval lutomin. Po mnoha pokusech zjistil, že lutomin dokáže regenerovat lidské buňky na vysoké úrovni. Nadšený, že by mohl prodloužit životy těch, kteří trávili svůj čas hluboko v dolech, oznámil světu svůj objev. Ani ve snu ho nenapadlo, že by tím mohl uvrhnout své lidi do otroctví. Lutomin, ojedinělá a naprosto nenapodobitelná látka, na sebe okamžitě strhl zájem lidí z nížin. Všichni po něm toužili. Tehdejší fajové, regenti sklenařských měst, se ale naprosto shodli. Jednohlasně zamítli možnost vyvážet lutomin do nížin. Bylo uzákoněno, že tato látka bude podávána pouze sklenařům pracujícím v dolech. Od svého rozhodnutí neustoupili. Do jednoho odmítli prodlužovat lidský život a měnit tak zákony přírody.

Spotřeba sklenitu v té době výrazně stoupla. Stále se pro něj objevovala nová a nová využití. Dole v nížinách se zatím ozývaly první nespokojené hlasy. Udržování štítu začalo být pro nížiny příliš nákladné, sklenitu se podle nich nedováželo dost a lutomin byl poslední kapka. Začaly vznikat spory. Vyjednávání mezi faji a zástupci zemí z nížin byla neúspěšná a hádky se vyostřovaly.

„A tak zbytek světa zachvátila další válka,“ poznamenala matka hořce. „Jako by ti z nížin zapomněli na husté

mraky na druhé straně Duvalského pohoří. Jako by je ani nechtěli vidět. Jediné, co je zajímalo, byl dlouhý život.“

Přestože byla sklenařská města dobře ozbrojená i chráněná a bojovalo se na našem území starými zbraněmi, válku jsme prohráli. Sedmnáct sklenařských měst se nikdy nemohlo vyrovnat síle celého světa. Stačilo pár bitev a byli jsme poraženi. Poraženi a zotročeni. Pozemský ráj vystřídal peklo, které přišlo z nížin. Do měst vkráčeli vítězové. Tváře měli lidské, ale duše zvířecí. Vzali nám svobodu, víru i radost. Udělali z nás duchy. Vyhnali nás z našich domovů do míst obehnaných vysokými zdmi, kterým říkali ghetta, a zakázali nám je opouštět. Vzali nám knihy a spálili je. Říkali jsme jim temuti neboli obávaní.

Původní fajové pocházející z nejlepších sklenařských rodin byli popraveni i se svými blízkými a nahrazeni lidmi z nížin. Regentská místa tak zaujali vyhnanci s nevalnou pověstí, kteří byli ochotní obětovat technologické vymoženosti za moc a primitivní přepych.

S novými faji přišla i armáda. Stovky mužů, kteří pomáhali novým vládcům zajišťovat klid. Domy, v nichž sklenaři žili po generace, fajové rozdali lidem z nížin. Sklenaři byli hlídáni a trestáni. Postupně nám vetřelci vzali vše, včetně naší hrlosti.

Muže okamžitě nahnali do dolů na dvanáctihodinové směny. Přestože jsme se snažili upozornit, že tak častý pobyt v dolech je s životem neslučitelný, nikdo nás neposlouchal. Ti, kdo nyní rozhodovali o našich životech, neměli slitovány. A tak jsme začali v těch těžkých podmínkách rychle umírat. Nakonec do dolů musely i ženy a děti. Všechen lutomin se začal odvážet dolů do nížin a nám byl

odepřen. Všechno se obrátilo. Zatímco lidem v nížinách se život prodlužoval, sklenařům se krátil.

Po několika letech si takové zacházení začalo vybírat svou daň. Narodily se první poškozené děti. Deformovaná těla, nebo dokonce chybějící končetiny pomalu začaly být na denním pořádku. Nevyvinutá pohlaví, různé mutace, absence vlasů. Pomalu, ale jistě se z nás stávaly zrůdy. O několik desetiletí později se zdravé děti rodily zřídka. Sklenaři vymírali. A tak se objevily první mantie, obleky halící naše znetvořená těla od hlavy až k patě, včetně voalů zakrývajících obličej. Lidé z nížin žijící ve sklenařských městech tak skryli svůj zruďný čin, aby se na něj nemuseli dívat.

Tento oblek se stal neodmyslitelnou součástí našeho světa. Museli jsme skrývat svá poničená těla a tváře za každých okolností. V zimě, v horku i v dešti. Nošení mantie začalo být povinné. Měly téměř jednotný vzhled, lišily se pouze barvami a někdy i stříhem, aby se poznalo, z kterého ghetta pocházíme.

Nicméně lidé z nížin si začali uvědomovat, co způsobili. Sklenaři vymírali, ale lutominu nebylo dost ani pro nížiny. Do sklenitových dolů tedy začali posílat vlastní lidi. Od souzence na smrt. Bohužel jejich těla nebyla tak odolná jako naše a oni umírali po pár týdnech.

Tehdejší fajové všech sklenařských měst se sešli, aby tíživou situaci vyřešili. A co se zrodilo v hlavách těch, kteří uprchli ze svého světa, kde neznamenal nic, aby zde vládli? Začali nás pěstovat. Chovali nás jako dobytek. Zatímco v nížinách lidé museli udržovat porodnost na určité hranici, sklenařské ženy byly nuceny родit co nejvíc.